

Egri Zsanna

A fekete angyal
lovagjai
3.

A fekete angyal lovagjai 3.

Arinda

Egri Zsanna

2025

Kiadó: VIKÖNYV

ISBN:

epub: 978-615-6586-95-7

pdf: 978-615-6586-96-4

Minden jog fenntartva!

A nő megjelenése úgy zavarta meg a község csendjét, ahogy a hirtelen érkező vihar, villámként csapott le. Napok teltek el a megérkezésétől, de a pezsgés nem maradt abba. Egyesek hátán futkosott a hideg, míg a

többiek csodálattal tekintettek a jelenségre. Így volt ezen a csendes vasárnap délután is.

Az emberek ebéd után kivonultak a központi parkba egy kis találkozásra, csevegésre. Az anyák kihozták gyerekeiket a játszótérre, míg a férfiak a kocsmá udvarán sörözgettek.

A központi park kerti padjain futótűzként futott végig a hír.

– Jön!

Akaratlanul is mindenki egy irányba tekintett, arra, ahonnan a jelenség érkezett. Már napok óta beszédtema volt az ismeretlen megjelenése, hiszen ebben a faluban semmi nem maradhatott titok, még maga a polgármester felesége is szorgalmasan kutatott a rejtélyes egyén kiléte után. Ám minden praktikát bevetve is csak annyit lehetett tudni, hogy egy szomszédos kisvárosból érkezett, ahol csupán néhány hónapig maradt. És most éppen az ő falujukban vonult végig a főúton.

A nő kiemelkedett a falu viszonylag alacsony asszonyai közül, de nem csak magasságával, hanem extrém megjelenésével is, így elkerülhetetlen volt a figyelem azonnali ráterelődése. A derékig érő hófehér haj látványát

tetézte a vérvörös blúz, amely kiemelte a formás melleket. Fekete bőrv tapadt szorosan a karcsú derékra, melyet irigykedve néztek azok a nők, akiknek már némi zsír rakódott a hastájékukra, de még a csinosabbak is elismerően bólintottak. A nő csípőjén megfeszült a fekete bőrnadrág, nem is akadt olyan férfi, aki le tudta volna venni a szemét a gömbölyű fenékről. Az öregek pipafüst mellett tárgyalták, hogy bezzeg az ő idejükben a lányok nem mutattak ennyit magukból.

Az idősebb asszonyok között is jó téma volt a különös idegen.

– Boszorkány – sziszegte a vasárnap délutáni pletykapartit vezető Julcsi néni.

– Ugyan már! – ingatta fejét egy ősz hajú asszony. – Inkább egy angyal, olyan gyönyörű – sóhajtotta a levegőbe.

Ennyi elég is volt indításnak, máris beindult a vita.

Az idegen csak egy futó pillantást vetett a tér távolabbi sarkában pletykálgató asszonyok felé, halványan elmosolyodott, hiszen tisztán hallotta a szópárbajukat, bármilyen messze is voltak. Cseppet sem lepődött meg a témán, amely pontosan róla szólt. Már rég nem törődött az

ilyen beszédekkel. Hosszú évtizedek óta járta az országot, és végezte a kötelező vadászatát. Akit keresett, azt egyáltalán nem könnyű megtalálni, hiszen bármelyik ember megfelellhetett a kritériumnak.

Megállt a hangosan játszadozó gyerekek közelében, akik ügyet sem vetettek rá. Hosszan szemlélte őket, egyenként kereste a pillantásukat. Mindez a távolabb ülő anyáknak is feltűnt, bár éppen a legújabb divat volt a téma, amit az idegen megjelenése már amúgy is megzavart. Az anyák gyanúsán figyelték a fura nő szemlélődését.

– Tán irigyli a porontyainkat – vihogott fel egy szőke anyuka, a többiek vele kacarásztak, de volt, aki morgolódott, csemetéjét féltve. Pedig az idegen asszony semmit nem tett, csak megszemlélte a kicsiket, esze ágában sem volt bántani őket.

A vörös blúzos nő a gyerekcsapat után a kártyázó férfiak felé vette az irányt, ami már jobban felkavarta a kedélyeket. Szinte mindegyik férfi felkapta a tekintetét és vagy zavarba jött, vagy izgalomba, ahogy a szépséges nő farkasszemet nézett vele. Mindez másodpercek alatt történt, és már csak a megbabonázott férfiak bámultak elhűlve a különös nőre. Az aggastyánok hirtelen fiatalnak

éreztek magukat, a középkorúak szíve nagyot dobant, az ifjabbak... azok máshol voltak.

A helyi kocsmá alaposan lekötötte a fiatalabb férfiakat, különösen hétvégén. A hosszú hét után jól esett sör mellett politizálni.

A téren a kártyajátékosok kezében állt a kártya, a kibicék sem mozdultak, csupán a szemük lógott kocsányon. Olyan volt ez a pillanat, mint egy festmény, amelyet az idegen nő festett a szemével. A másodpercek röptek és a kép a semmibe vészett, mintha nem is létezett volna. Az egyik kártyajátékos az asztalra dobta a lapjait, míg a másik káromkodott, mert nem ő nyert.

A nő hátat fordított és újra a csevegő idős asszonyok felé tartott, ott csupán pár másodpercig állt meg, míg a ráncokkal keretezett szemekbe pillantott. Nem találta meg, amit keresett.

Már a háta mögül hallotta a felháborodott megjegyzéseket.

– Mondom én, hogy ez egy boszorkány! Láttátok, milyen nézése van? Hogy megbámult mindegyikőnket! Még a hideg is végigfutott a hátamon.

– Én nem láttam – suttogta egyikük.

– Naná! Bözsi, hogy láttad volna? Neked akkora zöld hályog van a szemeden, hogy csak na! – visította a szomszédja, míg a mama a fejét ingatta.

Az idegen megtorpant, széleseben visszafordult. Az asszonyok se köpni se nyelni nem tudtak, amint a nő újra ott termett és ismét végigfuttatta a pillantását a pletykakörön. Bözsi néni zöldhályogos homályos tekintetén kicsit tovább időzött. Megrázta a fejét és ismét a hátát mutatta.

– A mindenségit! – kapta fel a vizet az egyik asszony.
– Még ilyen! Mit képzelsz ez a nő, hogy csak úgy mereszti ránk a szemét – fújt mérgesen, majd fiatalosan felpattant, úgy iramodott a nő után.

– Álljon csak meg! – ripakodott rá csípőre tett kézzel. Elszántan ráncolta a szemöldökét.

A nő megfordul és a háta mögött fújtató fejkendőss asszonyra mosolygott, aki megilletődötten engedte le a kezét, láthatóan gyorsan elpárolgott a bátorsága.

– Ö...Ö... – dadogta a néni. A különös idegen várt, miközben biztatóan bazsalygott az asszonyra, aki rövid hallgatás után csak elszánta magát. – Mondja csak,

kedveském, miért nézett meg annyira bennünket? Tán keres valakit?

– Így van, a lányomat keresem – válaszolt a vörös blúzos nő, és egy lendülettel megfordult, ezzel magára hagyta az asszonyt, akinek millió kérdés kavargott a fejében, de egyetlen hang sem jött ki a torkán, csak tátott szájjal bámulta a jelenség hátát.

Az idős asszony egy darabig csak toporgott, majd visszaólálkodott a többiekhez.

– Na, mondjad már Julis, mit beszéltél azzal a nővel – esett neki a szomszédasszonya, de az csak hátrtolta fejkendőjét és úgy vakarta a fejét. Annyira, hogy már kezdett vörösödni a fejbőre.

– Bolond ez a nő! Halljátok, asszongya, hogy a lányát keresi. Köztünk, akik már elég vének vagyunk...

– Mihez, te Julis? – csattant egy másik asszony.

– Hogy a lánya legyél, nénje – csapott Juli asszony a levegőbe.

No, ezen aztán elcsemegezett még egy darabig az *asszonykórus*.

A magányos fiatal nő egyedüli megjelenése is igen sok beszédnek adott alapot, de amit igazán nem értettek, az,

ahogy szemkontaktust keresett. Az is igen sok találgatásra adott okot, hogy a nő talán harminc éves lehetett, de a haja teljesen ősz volt.

Ezer fény csillant a hófehér fürtök között, amely majdnem a derekáig ért. A fények apró csillagoknak látszottak, amelyek fel-felvillantak, mintha ékköveket fontak volna a teljesen hófehér hajtincsek közé.

– Mondom én, hogy valami nem stimmel ezzel a lánnyal – folytatódott a nő háta mögött az újabb sutyorgás.

– Hogyan lehet ősz egy ilyen fiatal nő?

– Befestette?

– Ugyan már! Minek festené be valaki a haját őszre? Még ha fakó szőke lenne... – húzta fel a fejkendőjét egyikük, amely alól kivillantak a sárgás fehér fonott hajtincsei. – És mi a franc az a hajában? Kinek van rá annyi ideje, hogy befonjon ennyi csillámot a hajába? Biztos nincsen ura, mert akkor... – legyintett a levegőbe egyikük.

A távozó nő már nem foglalkozott a mendemondákkal, határozott léptekkel elindult arra, ahonnan jött, amikor két kisgyerek odaszaladt hozzá. A gyerekek nem féltek kimondani azt, amiről a szüleik csak pusmogtak.

– Néni, te boszorkány vagy? – szorította össze a száját a kisfiú, míg a kislány nyílt szívvel, bájos mosollyal nézett fel a fehér hajú nőre.

– Angyal vagy? Ugye az vagy?

A nő leguggolt a kicsik elé, majd mindkettőjük arcát végigsimította.

– Szeretnétek tudni? Áruljam el? – mosolygott sejtelmesen. A gyerekek megilletődve bólogattak és nagyra nyílt szemmel néztek a fehér hajú fiatal nőre. – Nem vagyok sem boszorkány, sem angyal, de még csak ördög sem.

– Akkor mi? – suttogta az egyik csöppség.

– Varázsló vagyok – simogatta meg a két kicsi fejét, felállt, majd hátat fordítva méltóságteljesen távozott. A kislány az anyjához rohant lelkesen újságolva, amit megtudott, míg a fiú nézte a távozó varázslónőt. Kellett egy kis idő, hogy összeszedje a bátorságát.

– És mi a neved? – kiáltott utána.

– Arinda – fordult meg és könnyedén intett a gyermeknek.

Addigra már mindenki az új információt tárgyalta. A hitetlenkedő összezsáptak a mesében hívőkkel.

A teret körülvevő fák közül kilépett egy alak, fejét fekete csuklya fedte. A férfi óvatosan az asszonyok felé lesett, de azok egymás szavába vágva vitáztak, így rá sem hederítettek. Az alak begyorsított a lépéseit, hogy beérje a különös nőt.

Arinda gondosan bezárta maga mögött a bérelt ház ajtaját, még a spalettákat is bereteszelte, hogy senki ne zavarhassa meg. A szekrény mélyéből kiemelte az utazóbőröndjét. Az összehajtogatott ruháit két oldalra húzta, míg előkerült a gondosan bebugyolált tárgy.

Nem volt sem boszorkány, sem jósnő, de mégis szüksége volt a tőlük megszerzett gömbre. Ez volt az egyetlen reménye. Gyöngéden a kezébe vette, majd az asztalra helyezte.

A napi szeánsz legfontosabb része érkezett el. Ariandát ez mindig új reménnyel töltötte el. Talán aznap megtalálja azt, akit keres. A zöldhályogos szemű asszony szemében látott valamit, talán...

Kezét a gömb fölé tartotta, ujjain átszűrődött a kékes fény, és egyre melegebb áradt a kristályból. Arinda lehunyta a szemét, hogy tudata mélyéről előhozza a

majdnem elfelejtett varázsszavakat. Ahogy múltak az évek, egyre nehezebben találta a visszahívó mondatokat. Mióta a könyv elveszett, semmije nem maradt, csak az emlékei és a vágy, hogy újra visszakerül hozzá a könyv és élete legkedvesebb személye.

Halkan duruzsolta az elveszett szavakat, míg a fény a gömb belsejében erősödni kezdett, majd felsejlett egy alak a szoba sarkában. Az angyal fehér volt, mint a hó és finoman rezegtette a szárnyait, ahogy a levegőben lebegett.

– Hívtál, miben segíthetek? – búgta.

– Nem téged kerestelek – szontyolodott el Arinda.

– Mégis itt vagyok – durcáskodott az angyal-lány. – Miért idéztél meg? Láthattad, hogy nem sok időm van, visszatérő lélek vagyok, aki éppen egy öregasszonyban él, akinek már nem sok van hátra, te meg csak úgy kirángatsz onnan.

– Ne haragudj! Visszaengedlek. Nekem még tovább kell keresnem – csöppent le egy könnycsepp a nő arcán.

– Mégis kit keresel? Talán tudok segíteni – enyhült meg a durcás angyal.

– Nem hiszem – rázta a fejét Arinda. – Nektek eltörlik az emlékeiteket...

– Nekem nem – húzta ki magát az angyal, fejét magasra emelte, mint aki igazán büszke magára –, mert csupán pár napig jártam angyalképzőbe és... és... én mindig elaludtam, amikor... és... és... tudod, én tudok nyitott szemmel is aludni – hajtotta le szégyenlősen a fejét az angyal, mert micsoda szégyen, hogy ő szunyókált. – Elárulom neked, hogy ennek köszönhetem, hogy a többiekkel ellentétben, az órák után emlékeztem a múltra, míg a többiek... olyan buták lettek, csak az járt a fejükben, amit az órán tanultak. Én meg... én semmit nem tudtam az angyal törvényekről – vont a vállát.

– Elaludtál? Akkor hogy kerültél vissza?

– A mentorom mérges lett rám és visszadobott a nénibe. Azt mondta, hogy ad egy kis időt, míg a mama él, hogy elgondolkodjak. Én viszont nem igyekszem vissza, jól elvagyok a mamában. Olyan vicces – vigyorodott el.

– Hm... – gondolkodott Arinda. *Lehet, hogy ez az angyal mégis tud segíteni? Eddig még egyik megidézett sem tudott semmit.*

– Mit vagy kit keresel? – húzódott közelebb az angyal-lány Arindához, aki csak kibökte.

– Angélát, Angyalkát a lányomat. Elég régen fent van az Angyalok városában, úgy fél évszázada, de tudod, hogy ott nem öregszenek az angyalok, így még fiatal lány lehet.

A fehér ruhás angyal keresztbe rakta a lábát, ahogy feltelepedett Arinda elé az asztal sarkára.

– A lányodat? Hol? Ott az Angyalok városában? Angyalkának hívják?

– Igen. Tudsz valamit?

– Én... én... – hajolt közelebb a lány. – Úgy szégyellem – rebegtette meg a szempilláit, de csak a hatás kedvéért tette. Dehogyan bánta, hogy elbliccelte az angyalképző órákat! – Tudod – vette halkabbra a hangját –, sikerült pár órától meglógnom és kicsit szétnéztem – kacsintott az elképedt Arindára.

– Találkoztál a lányommal? – ugrott fel Arinda, miközben az angyal-lány arcára széles mosoly terült.

– Sok mindent láttam, és valóban van ott egy lány, akit Angyalkának hívnak, de néha Angélának mondták, főleg a lovagok, bár oda belesni egetverő bűn volt – emelte szemét ájtatosan az égre, majd visszaváltozott renitens